

1

Luke ronis lahtisest aknast välja kitsale aknalauale. Ta ajas end pea kohal olevast plastist vihmaveerennist kinni hoides vähehaaval sirgu. Renn kriuksus kurjakuulutavalt, ähvardades iga hetk küljest tulla, aga Luke ei saanud sellest ka lahti lasta. Pea käis ringi, hingata oli raske ja ta kartis kohutavalt.

Teda tabas jäine tuuleiil, pannes õhukese puuvillase pidžaama laperdama nagu hullunud tuulelohe. Jalad olid juba tundetuks muutunud – kareda kivi külmus tungis ihusse – ja kuueteistaastane nooruk teadis, et peab kiiresti tegutsema, kui tahab ellu jääda.

Ta nihkus vähehaaval edasi, kiigates üle aknalaua serva. Autod ja inimesed all tundusid nii väikesed – kõva halastamatu sillutis oli kaugel. Ta oli lapsest saadik kõrgust peljanud ja siit, ülemiselt korruselt alla vaadates oli esimene mõte tagasi tõmbuda. Tuppa tagasi minna. Aga ta jäi paigale. Ta ei suutnud uskuda, mida teha kavatseb, aga tal polnud valikut, nii et ta lasi käe lahti, sättis varbad üle aknalaua ääre ja valmistus hüppama. Ta loendas mõttes. Kolm, kaks, üks ...

Järsku julgus kadus ja ta taganes aknalaual. Selg tabas valusasti metallist aknaraami ja hetke seisis ta seal, silmad kinni, et end tabanud paanikat tõrjuda. Kui ta hüppab, siis ta sureb. Mingi muu väljapääs pidi ju ometi ka olema? Midagi muud, mida ta teha saaks? Luke pöördus taas akna poole ja vaatas uuesti majas möllavat õudust.

Tema ärklikorruse tuba oli leekides. Kõik oli käinud nii kiiresti, et ta ei suutnud endiselt seda mõista. Ta oli läinud magama tavapärasel ajal, aga ärrganud varsti pärast uinumist suitsuandurite alarmi peale. Oli voodist välja koperdanud, ise unine ja segaduses, vehkides näo ees kätega, üritades suitsu toas laiali ajada. Ta oli suutnud ukse juurde pääseda, aga juba enne, kui ta sinna jõudis, oli aru saanud, et selleks on liiga hilja. Kitsas trepp, mis tõi tema magamistoa juurde, oli lausleekides, ja leegid paiskusid ka lahtisest uksest sisse.

Värisev teismeline nägi, kuidas kogu tema elu leekides hävib. Tema õpikud, jalgpallivarustus, kunstitööd, armastatud Southamptoni jalgpalliklubi plakatid – kõik langes tuleroaks. Iga sekundiga temperatuur ainult tõusis, kuum suits ja gaasid kogunesid kurjakuulutava pilvena lae alla.

Luke tõmbas akna kinni ja temperatuur langes korraks. Ta teadis siiski, et see ei kesta pikalt. Kui toas temperatuur liiga kõrgele tõuseb, lendavad klaasid puruks ja viivad teda endaga kaasa. Valikut *ei olnud*. Ta *peab* olema vapper, nii pöördus ta taas ja hüppas ema nime karjudes alla.

2

Oli peaaegu kesköö ja surnuaed oli inimtühi, välja arvatud üksildane kogu, kes kõndis hauakivide vahel. Lihtsad ristid oli kõrvuti uhkete suguvõsa hauakambritega, millest paljud olid kaunistatud skulptuuride ja nikerdustega. Kulunud keerubid ja

halastuse inglid tundusid kuuvalgel elutud ja kurjakuulutavad ning Helen Grace kiirustas neist mööda, tõmmates salli tihedamini enda ümber. Sall oli kolleeg Charlie Brooksi jõululingitus ja see oli sellisel ööl nagu õnnistus, kui pimedus kattis künka otsas olevat kalmistut ja temperatuur oli veelgi langenud.

Härmatis levis vähehaaval ja Heleni jalad tekitasid rohul vaikset krabinat, kui ta teerajalt lahkus ja surnuaia kaugema nurga poole suundus. Varsti seisis ta lihtsa hauakivi ees, millel polnud ei nime ega kuupäevi, ainult lause: „Alati mu mõtetes.“ Rohkem hauakivil midagi kirjas polnud – ei mingeid vihjeid kadunukese isiku, vanuse ega soo kohta. Helenile meeldis nii – see pidi nii olema –, kuna see oli tema õe Marianne'i viimne puhkepaik.

Paljude kurjategijate surnukehadele ei tule keegi järele. Teised tuhastatakse kiiresti ja nende tuhk visatakse tuulde katses nende olemasolu jäljed kustutada. Osad maetakse anonüümsesse vanglasurnuaeda, aga Helen ei kavatsenud lasta õega nii juhtuda. Ta tundis end Marianne'i surmas süüdlasena ja oli otsustanud õde mitte hüljata.

Nüüd lihtsat hauda vaadates tundis Helen süümepeinade teravat torget. Marianne'i anonüümne hauakiri mõjus talle iga kord raskelt – ta tundis, et Marianne osutab süüdistavalt näpuga tema peale, hurjutades, et Helen häbeneb oma lihast õde. See polnud tõsi – Helen armastas Marianne'i kõigest hoolimata –, aga tema õe kuriteod olid säärasead, et ta oli tulnud matta ilma igasuguse matusetalitusega, vältimaks ajakirjanike liigset huvi ja ohvrite lähedaste õigustatud viha. Anonüümsus tähendas kaitset – ei olnud teada, mida inimesed teha võivad, kui saavad teada, kuhu see sarimõrvar viimaks maetud sai.

Helen viibis ainukesena õe muldasängitamisel ja oli ka tema ainuke leinaja. Marianne'i poeg oli endiselt kadunud ja kuna mitte keegi teine haua olemasolust midagi ei teadnud, oli Heleni kohuseks see korras hoida ja õe mälestust austada. Ta käis siin kord-paar nädalas – kui tema vahetused ja tihe töögraafik seda võimaldasid –, aga alati keset ööd, kui mitte keegi teda jälitada ega üllatada ei saanud. See oli privaatne valus kohustus ja Helen ei vajanud publikut.

Ta vahetas lilled vaasis välja, kummardus ja suudles Marianne'i hauakivi. End sirgu ajades ütles ta mõned hellad sõnad, pöördus ja lahkus kiiruga. Ta oli tahtnud siia tulla – ta ei vältinud kunagi kohustusi –, aga tuul oli täna öösel jääne ja kui ta liiga kauaks jääb, võib ta külmetuda. Helen vihkas haige olemist – tema elutempo ei jätnud selleks nahunii aega – ja mõte oma korteris mõnusalt diivanil istumisest tundus järsku vägagi ahvatlev. Ta tõttas mööda teerada edasi, hüppas üle lukus metallvärava ja jõudis tagasi parklasse, mis oli tühi ja rõõmutu, välja arvatud tema Kawasaki.

Kui Helen tsikli juurde jõudis, peatus ta vaadet nautima. Abbey Hilli otsast oli näha kogu Southampton ja see tegi alati tuju paremaks, eriti öösel, kui linna tuled vilkusid ja särasid, täis lubadust ja intriige.

Aga mitte täna öösel. Helen silmitses linna, mis oli nii kaua tema koduks olnud, ja ahmis õhku. Nii kõrgelt nägi ta mitte ühte või kahte, vaid koguni kolme suurt põlengut, metsikud oranžid tulekeeled taeva poole sirutumas.

Southampton põles.

3

Thomas Simms andis signaali ja kirus kogu hingest. Ehkki aeg oli hiline, olid lennujaama ümbruses ummikud, kuna üks reka oli ümber läinud. Kui ta *viimaks* ummikust pääses, tundus, et ta saab rahulikult sinnasamasse lähedale koju Millbrooki sõita, aga sattus järgmisse ummikusse. Kell oli üle kesköö liikunud – kust, kurat, need autod tulevad?

Ta klõpsis kohalikke raadiojaamu, et kuulda liiklusteateid, aga peale öiste helistajate ei leidnud ta midagi, nii et pani raadio kinni. Mida teha? Üks otsem tee oli ka, aga see tähendanuks läbi Empress Roadi tööstuspargi sõitmist ja seda ta ei kibelenud tegema, kuna seal on sellisel kellaajal hulk prostituute. Poolpaljaid ja värisevaid naisi nähes tabas teda alati masendus ja ta ei tundnud end valgusfooride taga seistes mugavalt, kui teda vahtisid nii kupeldajad kui ka lõbunaised. Thomas eelistas alati põhi- maanteid, aga lähenev sireeni heli aitas otsusele jõuda. Ummikust üritasid läbi trügida tuletõrjeauto ja kiirabi. Kui nad sõidavad tema kodus suunas, siis tähendas see, et eespool on asi hullem.

Thomas lükkas esimese käigu sisse, pööras kõnniteeservale ja sõitis kakskümmend meetrit, keerates siis järsult vasakule pimedasse ühesuunalisse tänavasse. Järsku ummikust vabanenuna sõitis ta liiga kiiresti, möödudes neljakümne viie kilomeetrise kiiruspiirangu märgist, nagu seda poleks olemas, ohjeldas end siis ja vähendas kiirust. Kui veab, on ta viie minuti

pärast kodus – annab naisele ja lastele musi, vajudes seejärel voodisse. See veel puudus, et politsei ta kinni peaks, kui lõpp oli juba käeulatuses.

Thomas tegi lennujaama lähedal oma impordifirmas kuue- teisttunniseid tööpäevi ja tundis perekonnast puudust, aga ta polnud rumal. Ehkki ta oleks tahtnud Empress Roadil punase tule alt läbi sõita, pääseda nappides pükstes kõhetu narkomaani soovimatust tähelepanust, ootas ta kannatlikult fooritule vahe- tumist, mõeldes ebameeldiva vaatepildi tõrjumiseks soojast suurest voodist, mis teda kodus ootas.

Ta sõitis läbi kesklinna, pööras West Quay Roadile ja sõitis viimaks otse kodu suunas. Millbrook polnud rikas piirkond, aga majad olid kenad viktoriaanlikud ehitised, naabrid nor- maalsed ja mis parim, siin oli vaikne. Või vähemalt enamasti oli. Täna öösel liikus ringi palju inimesi, kellest suur osa läks Hillside Crescenti suunas – see oli tema kodutänav.

Thomas pomises endamisi. Jumala eest, et seal mingi pidu ei käiks. Paaris kallimas majas olid hiljuti elanud skvotterid ja kohalike elanike uni oli seetõttu häiritud. Aga viimasel ajal oli vaikne olnud ja pealegi kiirustasid Hillside Crescenti poole mitte pidutsejate moodi inimesed, vaid tavalised emad ja isad, kellest osasid ta tundis hommikujooksu aegadest.

Nende näoilmed hirmutasid teda ja oma tänavaoatsale lähe- nedes sai ta aru, miks nad murelikud olid. Öötaevasse kerkis tohutu suitsusammas, mida valgustas tänavalaternate tuhm kuma. Kellegi maja põles.

Polnud siis ime, et kõik olid mures – selle kandi majad olid renoveeritud viktoriaanlikud hooned – puhtaks küüritud laudpõrandad ja kaarduvad trepid. Kui tuli ühelt majalt teisele

kandub, pole teada, kus see lõpeb. Hirm pitsitas Thomast, kui ta mööda tänavat kodu poole kiirustas, andes pidevalt signaali, et jalakäijaid eest ära ajada. Mis siis, kui tuli on *tema* kodu lähedal? Ta vaigistas kohe hirmu, öeldes endale, et ta ei oleks rumal. Karen oleks helistanud, kui oleks põhjust muretseda.

Tänav oli nüüd jalakäijatest tulvil, nii et Thomas peatas auto kõnnitee ääres ja astus välja. Ta lukustas ukse ja hakkas sörkima. Tuli *oli* tema kodu lähedal – pidi olema, arvestades suitsu suunda ja rahvasumma tänava otsas. Nüüd jooksis ta juba kiiresti, paisates kohkunud inimesi oma teelt kõrvale.

Ta jõudis inimmassist läbi ja avastas end oma sissesõidutee otsast. Vaatepilt võttis hinge kinni ja ta peatus järsku. Tema maja oli üleni leekides, leegid paiskusid välja kõikidest akendest. See polnud tulekahju, vaid põrgutuli.

Thomas avastas end edasi minemas ja pööras ringi, kui üks naabritest tema käest kinni haaras, suunates ta leebelt maja poole. Naise näol oli kohutav ilme – mürgine segu õudusest ja haletsusest – ja see tarretas vere soontes. Miks naine teda niimoodi vaatab?

Ja siis nägi ta teda. Oma poega – oma kallist poega Luke'i – eesaias murul lebamas. Mooruspuu varjus lebava poisi pea oli teise naabri süles, kes rääkis temaga tõsiselt. See oleks olnud liigutav vaatepilt, kui Luke'i jalad poleks olnud ebanormaalse nurga all, jubedalt tagurpidi väändunud, ning tema näol ja kätel oli verd.

„Kiirabi on teel. Temaga saab kõik korda.“

Thomas ei teadnud, kas naine valetab või mitte, aga tahtis teda uskuda. Tal oli ükskõik, millised vigastused pojal on, peasi, et ta on *elus*.

„Pole häda, semu, isa on siin,“ ütles ta poja kõrvale põlvitades.

Maapind Luke'i all oli kaetud mooruspuu lehtede ja oks-tega ning Thomas taipas kohe, et poeg oli hüpanud. Ilmselt hüppas aknast alla ja maandus põõsas. See arvatavasti pehmen- das kukkumist – päästis ehk isegi tema elu –, aga miks ta üldse hüppas? Miks ta välisusest välja ei jooksnud?

„Kus ema on? Ja Alice? Luke, kus nad on, sõbrake?“

Luke oli hetke vait, tema keha vapustav agoonia oli kõne- võime röövinud.

„Kas keegi on neid näinud?“ hüüdis Thomas ning paanika muutis hääle kimedaks ja karedaks. „Kus, kurat, nad on?“

Ta vaatas taas poega, kes üritas vigastustest hoolimata end istuma ajada.

„Mis on, Luke?“

Thomas põlvitas lähemale, kõrv poja suu vastas. Luke ahmis õhku ja sosistas siis läbi kokkupigistatud hammaste:

„Nad on ikka majas.“

4

Helen Grace näitas töötõendit ja puges politseilindi alt läbi, kiirustades kaose keskme suunas. Travell'si puuhoovi ees seisis kolm tuletõrjeautot ja meeletu põlenguga võitles roh- kem kui kümme tuletõrjujat. Isegi nii kaugelt tundis Helen tugevat kuumust – see veeres temast üle, kleepus juuste,

silmade, kõri külge, nautis oma võimu ja enda põhjustatud hävingut.

Travell'si puuhoov oli üks Southamptoni suuremaid, edukas perefirma, mis oli kogu Hampshire'is spetsialistide ja ehitajate seas populaarne. Ent tänase öö elab üle vaid väike osa sellest edukast ettevõttest, kui üldse midagi. See väikefirmamana alustanud linna keskel asuv ettevõtte oli aastatega kasvanud, nii et lõpuks ehitati siia tohutu laohoone, kus leidus kõikvõimalikus suuruses ja mõõdus puitu. Helen vaatas nüüd, kuidas suur ehitis leegitseb, ja selle metallkonstruktsioon kriiskas kuumuse käes, kui aknad purunesid ja sädemeid paiskus hävivast katusest alla nagu konfette.

„Kes, kurat, teie olete? Te ei tohi siin olla.“

Helen pöördus ja nägi enda poole tulemas Hampshire'i päästeteenistuse tuletõrjujat. Mehe nägu oli higine ja määrdunud.

„Uurija Helen Grace raskete isikuvastaste kuritegude üksusest ja mul on igati õigus ...“

„Olge või Sherlock Holmes, mul kama. See katus kukub iga hetk sisse ja ma ei taha, et inimesed siis läheduses oleksid.“

Helen vaatas mainitud katuse poole. See väändus leekide käes, mis otsisid toitu ja hapnikku. Ta taganes tahtmatult sammukese.

„Minge aga. Siin pole teile midagi.“

„Kes on vastutav isik?“

„Seersant Carter, aga tal on hetkel tegemist ...“

„Kes on vastutav tulekahjude uurija?“

„Pole aimugi.“

Mees läks tagasi tuletõrjeautode poole, millest kaks sõitsid sündmuspaigalt *ära*.

„Te lahkute?“ küsis Helen hämmeldunult.

„Siin pole enam midagi teha peale tule leviku piiramise, nii et meid saadetakse mujale.“

„Mis siin juhtus? Kas see võis olla õnnetus? Elektrilühis? Sigaretikoni?“

Väsinud tuletõrjuja heitis talle põlgliku pilgu.

„Kolm suurt põlengut ühe ööga. Kõik süttisid tunni aja sees. See polnud õnnetus.“ Mees puuris teda terava pilguga. „Keegi lõbutses.“

Esimene tuletõrjeauto peatus möödudes, nii et tuletõrjuja sai kõrvalistmele ronida. Ta ei vaadanud Heleni poole, kes oli juba unustatud, kui mehed arutasid eesootavaid katsumusi. Helen vaatas, kuidas vilkuvad sinised tuled kadusid mööda tänavat eemale, keskendudes taas meeletule tulemõllule.

Hetk hiljem varises katus kokku, paisates tema poole tohutu kuuma suitsu- ja tuhapilve.

5

Thomas tõstis käe näo kaitseks üles ja tormas siis välisuksest majja. Suu ja kopsud said kohe paksu nõgist suitsu täis ja ta hakkas läkastama. Näha polnud midagi – koridori kogunenud suits moodustas läbitungimatu pilve. Ta oli jõudnud teha vaid paar sammu, kui tundis, et hingamiseks kõlbmatu õhk teda uimastab, vingugaas neelab kahanevat hapnikku veelgi enam.

Ta vajus õhku ahmides põrandale. Vaipkate oli ära põlenud ja ehkki seda oli piinav katsuda, oli õhk allpool suitsuvaba ja hingata oli veidi lihtsam. Thomas roomas edasi, jõudes peatrepi juurde. Tema ja Kareni magamistuba oli teisel korrusel, Alice'i oma selle kõrval. Ta peab kuidagi üles pääsema. Karen oli täna lastega üksi kodus ja ta poleks kindlasti Luke'i maha jätnud. Nad *pidid* siin kusagil olema.

Kätele tekkisid villid, riided hakkasid hõõguma ja mullitama, aga ta läks edasi. Siis pörkas ta millegi vastu ja sai aru, et on trepi all – või selle, mis trepist alles oli. Trepp oli põhimõtteliselt olemas, aga moondunud – tuhmi sileda pruuni asemel helendasid astmed tulikuuma oranžina, põlev puit praksus ja sülgas tema suunas sädemeid.

„Karen?“ Thomase hääli oli kähe ja vaevukuuldav. Suud ja kõri põletavast kuumusest hoolimata karjus ta uuesti, seekord valjemini.

„Karen? Alice? Kus te olete?“

Vaikus.

„Palun, kullake. Räägi minuga. Issi on ...“

Järsku Thomas vakatas, masendav ängistus halvas ta. Ta kõhis taas, seekord ägedamalt. Aeg hakkas otsa saama – ta peab midagi ette võtma. Ta võttis julguse kokku ja astus esimesele astmele. Jalg läks sellest kohe läbi, nagu oleks see tehtud tolmust, ja ta komistas kergelt. Ta ajas end kähku sirgu ja astus järgmisele astmele, aga ka see varises kokku. Halastaja jumal, mis toimub? Kas see on päriselt?

Ta üritas veel kolmanda ja neljanda astmega, aga need varisesid samuti jala all kokku.

„Karen?“

Hääl oli nüüd loid ja lootusetu. Thomas lasi pea norgu, kurnatud ja löödud, mõtlemisvõime hakkas kustuma, kuna hapnikupuudus avaldas oma mõju. Seal liikumatuna seistes tundis ta mingit uut lõhna. Nagu põlev nahk ja alla vaadates nägi Thomas üllatunult, et tema kingad põlevad. Püksid samuti. Ja pintsak. Ta oli nüüd kõndiv tuleleek.

Ta pöördus ja komberdas välisukse poole. Ta ei andesta endale iialgi, et abikaasa ja väikese tütre maha jättis, aga teadis nüüd, et kui ta veel kauemaks sinna jääb, siis ta sureb. Ta pidi Luke'i pärast välja saama.

Välisuksest välja paiskudes vajus ta murule. Enne, kui Thomas arugi sai, mis toimub, keerutati teda ikka ja jälle, kümned käed veeretasisid teda leekide kustutamiseks murul. Seal lebades, nagu alaspidi, kuulis ta saabu vaid tuletõrjeautosid ja kiirabisid. Tuletõrjujad jooksid temast mööda ja hetk hiljem aitas parameedik ta istuma.

„Mu poeg,“ sosistas Thomas. „Aidake mu poega.“

Parameedik vastas midagi, aga Thomas ei kuulnud teda. Kogu maailm oli veidralt helitu, ehkki ta ei saanud aru, kas vigastuste või šoki tõttu. Parameedik näitas talle valgust silma, seejärel kurku, hinnates vigastusi. Thomasel oli endast ükskõik – kui Luke'i poleks olnud, oleks ta pigem surnud kui ilma oma tüdrukuteta edasi elanud, aga sellegipoolest – kuigi ta iseenda elust sugugi ei hoolinud – oli ta üllatunud vaatepildist, mis avanes, kui parameedik tema kätt kergitas, et pulssi mõõta. Pintsak oli seljas ära põlenud, kell kadunud ja kui parameedik tema kohutavalt villis rannet puudutas, tuli sulav nahk naise käte all pealt lihtsalt maha.